

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **B.**, nar. X. v meste K., štátny príslušník Afganistanu, naposledy v zahraničí bytom: mestská časť P.K., t. č. Záchytný tábor H., zastúpený JUDr. K., právnu poradkyňou Spoločnosti ľudí dobrej vôle, so sídlom Mäsiarska 13, Košice, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-550-21/PO-Ž-2010 zo dňa 17.12.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/2/2011-33 zo dňa 30. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/2/2011-33 zo dňa 30. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-550-21/PO-Ž-2010 zo dňa 17.12.2010, ktorým odporca navrhovateľovi podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil azyl a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu celého azylového konania sa aj podľa krajského súdu javia ako neopodstatnené z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa pri zotrvaní v krajine pôvodu a nasvedčujú iným pohnútkam navrhovateľa v žiadosti o udelenie azylu na území SR, než aké sú dôvody na udelenie azylu podľa Ženevského dohovoru a potvrdzujú záver, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že odporca správne vyhodnotil výpoveď navrhovateľa o dôvodoch jeho odchodu z krajiny pôvodu, objektívne dôvody žiadosti navrhovateľa, súvisiace so zlou bezpečnostnou situáciou v krajine vo všeobecnosti a subjektívne dôvody, týkajúce sa jeho záľuby v hraní na klávesové hudobné nástroje a v dôsledku toho osobný konflikt s otcom, prípadne dávnejší konflikt s Talibancami, ktorí ho ako 19 ročného mali dať do väzenia na šesť dní a zbiť kvôli hre na jednej oslave s tým, že po páde Talibanu už nemal s nimi žiadne problémy, nezakladajú znaky prenasledovania v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle, ako to uviedol a bližšie odôvodnil odporca vo svojom rozhodnutí, na ktoré krajský súd v podrobnostiach odkázal.

Podľa krajského súdu je zarážajúce, že navrhovateľ uviedol, že kvôli konfliktu s otcom odišiel bývať do inej časti Afganistanu, u ktorého bol asi 10 dní a potom opustil Afganistan s tým, že do inej časti Afganistanu sa nechcel presťahovať, nakoľko by bol ďaleko od svojich rodičov, no odišiel pritom do Európy.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu a rozhodnutie odporcu v uvedenej časti je vecne správne a v súlade s § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel ani dôvod pre poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle. Krajský súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu v napadnutej časti, ktorou odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu je správne a zákonné.

K odvolacej námietke, že vzhľadom na dve rozhodnutia odporcu k iným žiadateľom o azyl nerešpektoval odporca princíp predvídateľnosti rozhodnutí správnych orgánov, krajský súd uviedol, že prihliadol na vyjadrenie odporcu k opravnému prostriedku, že v iných konkrétnych veciach sa posudzoval iný skutkový stav. Poukázal na to, že pokiaľ navrhovateľ namietal, že v iných dvoch veciach bola poskytnutá žiadateľom o azyl doplnková ochrana z dôvodu narastajúceho násillia, navrhovateľ nešpecifikoval tieto rozhodnutia a netvorili ani súčasť opravného prostriedku. Zdôraznil pritom, že v napadnutom rozhodnutí sa odporca zaoberal žiadosťou navrhovateľa o udelenie azylu individuálne s prihliadnutím na konkrétnu oblasť, v ktorej žil pred opustením krajiny pôvodu a to konkrétne na mesto Kábul.

Krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a vyvodil z nich správne právne závery.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne odvolanie, pretože s obsahom napadnutého rozsudku nesúhlasí, nakoľko sa domnieva, že odporca posúdil jeho prípad nesprávne po právnej stránke.

Navrhovateľ vyčítal odporcovi, že nezistil presne a úplne skutočný stav veci a zistené skutočnosti nesprávne vyhodnotil.

Poukázal na to, že sa venoval činnostiam, ktoré sa podľa Koránu považujú za nemorálne. Príslušníci Talibanu sú extrémistickí moslimovia, ktorí Korán považujú za nadradený akémukoľvek zákonu. Spoločenské a zábavné podujatia sú pre nich neprípustné a práve preto sú na zozname

cieľov teroristických útokov najčastejšie. Odporca neprípisoval tomuto faktu dôležitosť, čo vyplýva aj z obsahu správ o Afganistane, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu.

Navrhovateľ namietal, že odporca sa nezaoberal dostatočne objektívnou situáciou v súvislosti s jeho individuálnymi problémami a nerešpektoval princíp predvídateľnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorý je uvedený v § 3 ods. 4 Správneho poriadku.

V tejto súvislosti navrhovateľ uviedol, že odporca v skutkovo podobných prípadoch rozhodol inak, a to tak, že žiadateľom bola udelená doplnková ochrana (rozhodnutie ČAS: MU-189-23/PO-Ž-2010 a č. ČAS: MU-186-14/PO-Ž-2010), čo odôvodňoval zlou bezpečnostnou situáciou v Afganistane. Od rozhodnutia odporcu v prípade navrhovateľa boli vydané rozhodnutia, v ktorých odporca poskytol doplnkovú ochranu osobám, pri ktorých posudzoval bezpečnostnú situáciu v Kábule, preto považuje rozhodnutie odporcu za nezákonné.

Pokiaľ je bezpečnostná situácia v Kábule taká, že zakladá dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany, tak, potom je podľa navrhovateľa taká aj v jeho prípade. Uviedol, že sa jedná o rozhodnutia č. ČAS:MU-546-PO-Ž/2010 a č. ČAS:MU-545-PO-Ž/2010.

Navrhovateľ tiež uviedol, že počas pobytu na území SR sa začal venovať štúdiu kresťanstva a chcel by prestúpiť na kresťanskú vieru.

Na základe týchto skutočností navrhovateľ žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že z odvolania navrhovateľa vyplynulo, že nenamieta výrok rozhodnutia o neudelení azylu.

Uviedol, že vo svojom rozhodnutí sa podrobne zaoberal otázkou, či navrhovateľ spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany. Posúdil navrhovateľovu situáciu na základe výpovede, ktorú mu navrhovateľ poskytol, následne objektivizoval jeho žiadosť zisťovaním aktuálnej situácie v Kábule a celkovo v Afganistane. Zaoberal sa tým, či *hrozí navrhovateľovi*

uloženie trestu smrti alebo jeho výkonu. Navrhovateľ nebol nikdy trestne stíhaný a nemal problémy s políciou, nebol mu uložený žiaden trest, teda ani trest smrti.

K mučeniu alebo neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu uviedol, že navrhovateľove problémy realizácie svojej záľuby boli hlavne osobného charakteru, nakoľko otec jeho konička neakceptoval a nedovoľoval mu hrať na hudobný nástroj, pričom doma za pomoci matky aj tak hrával v otcovej neprítomnosti. Napokon po opustení spoločného bydliska, nečelil už žiadnym problémom. Navrhovateľ sa odvolával na všeobecnú mienku, ktorá panuje medzi moslimami, že hudba je považovaná za nemorálnu. Napriek tomu však hrával na svadbách a zábavách, zúčastňoval sa speváckej súťaže navrhovateľ v televízii a nijaký postih ani spoločenský mu z toho nevyplynul. Opísal jeden incident, ktorý sa údajne odohral za vlády Talibanu, neskôr však problémy nemal ani s Talibancami.

K vážnemu individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu odporca uviedol, že je nesporné, že situácia v Afganistane je z hľadiska bezpečnosti zložitá, prebieha tam ozbrojený konflikt a vláda nemá pod kontrolou celé územie. Avšak aj v Afganistane sú oblasti, kde sa nebojuje a kde je vládna moc dominantná. Touto oblasťou je Kábul, odkiaľ navrhovateľ pochádza. Okrem toho v kábulskej provincii na podporu vlády pôsobia medzinárodné bezpečnostné sily, Kábul je považovaný za miesto, kde štát dokáže svojim občanom poskytnúť ochranu.

Odporca preto konštatoval, že v navrhovateľovom individuálnom prípade riziká bezpečnosti nepredstavujú takú intenzitu, aby bol v Kábule vystavený hrozbe bezprávia podľa § 13a zákona o azyle.

K rozhodnutiam, v ktorých bola žiadateľom o azyl z Iraku poskytnutá doplnková ochrana, na ktoré sa odvolával navrhovateľ, odporca uviedol, že každý prípad posudzuje odporca individuálne, pritom sa nezakladá na pravde, že žiadatelia pochádzali z Kábulu.

V prípade č. MU-189/PO-Ž-2010 a MU-545/PO-Ž-2010 sú žiadatelia z iných provincií ako kábulskej, v prípade č. MU-186/PO-Ž-2010 ide o žiadateľa, ktorý pôvodne pochádza z Kábulu, avšak jeho rodina bola presťahovaná do mesta Mazare-e Sharif. V poslednom prípade

č. MU-546/PO-Ž-2010 išlo o žiadateľa s podstatne rozdielnymi skutočnosťami v jeho žiadosti. Iba totožné mesto, odkiaľ pochádza tento žiadateľ nevyjadruje, že ide prípad zhodný alebo podobný s navrhovateľovým.

Odporca napokon poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nepožiadal o medzinárodnú ochranu bezodkladne po vstupe na územie SR, ale až nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení. Táto skutočnosť podľa odporcu tiež oslabuje navrhovateľovu skutočnú nutnosť medzinárodnej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. júla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a/ do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území

Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, ktorým nebol navrhovateľovi udelený azyl na území SR a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu („Správa o ľudských právach 2009“ – Afganistan, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudského práva, Správa EUROASIL workshop, z decembra 2009, informácie z ODZS a iných verejne dostupných zdrojov), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a o poskytnutie doplnkovej ochrany.

Ako vyplynulo dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 11.10.2010, o azyl požiadal z dôvodu, že bol ohrozovaný na živote. Uviedol, že celkovo je v Afganistane nebezpečná situácia,

stále sú tam boje a samovražedné útoky. V meste sa nemohol voľne pohybovať, niektoré časti neboli prístupné a všade boli policajné kontroly kvôli samovražedným útokom. Bol členom hudobnej skupiny, hrával na varhany. V Afganistane nie je veľa ľudí, ktorí sa venujú hudbe, bežní ľudia hranie na hudobný nástroj posudzujú ako niečo nemorálne. Otec mu zakazoval chodiť hrať s hudobnou skupinou, ktorej bol členom, aby sa ich rodina nepovažovala za nemorálnu. On sa chcel sa hudbe venovať, v Afganistane mal týchto možností málo a preto sa chcel uplatniť niekde v Európe.

Po tom ako otcovi povedal, že nerozumie takému náboženstvu, ktoré zakazuje hrať na hudobný nástroj, otec ho vyhodil z domu. Podľa náboženstva by nikto nemal hrať žiadnu hudbu, iba čítať Korán. Matka ho najskôr podporovala a keď jej povedal, že ide preč, tak súhlasila, aby odišiel. Keď ho otec vyhodil z domu, žil u vzdialeného príbuzného asi 10 dní, pomohol mu nakontaktovať sa na prevádzčača a domov sa už nevrátil.

Na otázku odkedy hral na klávesy, navrhovateľ odpovedal, že aktívne začal hrať po roku 2001, počas vlády Talibancov mu Talibanci rozbili harmoniku, zbili ho a dali na 6 dní do väzenia. Jeho otec musel sľúbiť, že už nebude hrať. Hudobné nástroje mal doma a mama mu pomáhala, stále ho upozorňovala, keď otec prichádzal domov. Po páde Talibanu už problémy nemal.

Na otázku ako sa snažil riešiť túto situáciu v Afganistane, navrhovateľ odpovedal, že sa nechcel presťahovať do inej časti Afganistanu, lebo nechcel byť ďaleko od svojich rodičov. Prišiel do Európy, aby sa uplatnil ako klávesák a spevák a aby sa mohol venovať hudbe.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, odpovedal, že sa obáva o svoj život, v Afganistane je zlá bezpečnostná situácia a nemohol by sa venovať svojej záľube - hudbe.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania so žiadateľom o azyl zo dňa 25.11.2010 vyplynulo, že navrhovateľ odpovedal na otázky týkajúce označenia hudobného nástroja, na ktorý hrával, označenia hudobných kurzov, ktoré absolvoval ako aj spresnenia dátumu, kedy ho mal otec vyhodiť z domu a postoja otca k jeho účasti v Superstar.

Odporca svoje rozhodnutie o neudelení azylu odôvodnil tým, že obťažovanie a obmedzovanie žiadateľa o azyl zo strany otca bola nepríjemnou skutočnosťou, ktorá mu bránila realizovať a venovať sa hudbe, ale takýto spôsob obmedzovania, obťažovania nie je možné subsumovať pod pojem prenasledovanie. Dôvody na udelenie azylu sú taxatívne vymedzené, preto v zmysle uvedeného, navrhovateľ nespĺňa podmienky na udelenie azylu na území SR, nakoľko neuviedol žiaden z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle, na základe ktorého by mu mal byť udelený azyl na území SR.

Odporca rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany zdôvodnil tým, že ako vyplýva z výpovede menovaného, nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Bezpečnostná situácia v Iraku sa vo väčšine provincií zhoršila, podľa správ z odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce z novembra 2010, zostáva kábulska provincia celkom bezpečným miestom pôsobenia medzinárodných vojenských operácií. Počet incidentov v porovnaní s minulým cyklom klesá z 13 na súčasných 10 incidentov. Drvivá väčšina incidentov iniciovaných ozbrojenými opozičnými skupinami mala príznaky nízkej závažnosti.

Vzhľadom na osobu žiadateľa, keď sa jedná o mladého slobodného muža, ktorého rodina zostala žiť v Kábule a je s ňou naďalej v kontakte, prihliadnuc i na aktuálnu bezpečnostnú situáciu v Kábule, ktorý je viac-menej považovaný za miesto, kde štát dokáže poskytnúť svojim občanom ochranu, preto odporca dospel k záveru, že u navrhovateľa nie sú tak vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, preto rozhodol v jeho prípade doplnkovú ochranu neposkytnúť.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ

v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu či poskytnutie doplnkovej ochrany žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Navrhovateľ síce napadol rozhodnutie odporcu ako celok, v jeho odvolaní však absentujú akékoľvek námietky týkajúce sa nezákonnosti rozhodnutia odporcu o neudelení azylu resp. nesprávnosti rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd sa preto zamerl na námietky navrhovateľa týkajúce sa rozhodnutia odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, keďže odvolacie námietky navrhovateľa sa týkali práve tejto časti rozhodnutia.

Odvolací súd dospel k záveru, že odporca vo veci vykonal náležité dokazovanie, ktoré vyústilo v správny záver o tom, že neboli splnené podmienky pre udelenie azylu ani dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky.

Odvolaciu námietku navrhovateľa, *že odporca sa nevenoval činnostiam, ktoré sa podľa Koránu považujú za nemorálne a že odporca neprípisoval tomuto faktu dôležitosť, čo vyplýva aj z obsahu správ o Afganistane, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu*, považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Odporca totiž správne vychádzal z tvrdení navrhovateľa, že problémy, ktoré predstrel v rámci azylového konania boli subjektívneho charakteru a išlo o osobný konflikt s otcom, pričom vzhľadom na skutočnosť, že sám navrhovateľ uviedol, že po páde Talibanu už nemal žiadne problémy s Talibancami, nebolo možné odporcovi vyčítať, že nevykonal dokazovanie správami o krajine pôvodu, zameranými na posúdenie možného prenasledovania navrhovateľa za hudobnú záľubu, teda činnosť, ktorá je považovaná podľa Koránu za nemorálnu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správnosť záverov odporcu, že obavy navrhovateľa naviac ani nezakladajú znaky prenasledovania v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle.

Odvoláciu námietku navrhovateľa, že odporca nerešpektoval princíp predvídateľnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorý je uvedený v § 3 ods. 4 Správneho poriadku, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že v azylovom konaní je správny orgán povinný posúdiť každú žiadosť žiadateľa o azyl individuálne, pričom je povinný vychádzať z údajov a tvrdení, ktoré žiadateľ o azyle v priebehu konania uvedie, posúdiť všetky dôvody žiadosti v kontexte informácií o krajine pôvodu, ktoré vo svojom rozhodnutí musí špecifikovať s uvedením zdroja z ktorého čerpal a tieto objektívne preskúmať a komplexne posúdiť.

V postupe odporcu odvolací súd nezistil žiadne pochybenie a samotná skutočnosť, že správny orgán poskytol v iných prípadoch žiadateľom o azyl z Iraku (konkrétne z Kábulu) doplnkovú ochranu, sama o sebe nie je dôvodom na spochybnenie zákonnosti rozhodnutia odporcu v danom prípade a nie je možné z neho vyvodiť záver, že správny orgán nerešpektoval princíp predvídateľnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorý je uvedený v § 3 ods. 4 Správneho poriadku. Odporca totiž pre záver o tom, že v navrhovateľovom individuálnom prípade riziká bezpečnosti nepredstavujú takú intenzitu, aby bol v Kábule vystavený hrozbe bezprávia podľa § 13a zákona o azyle vychádzal z tvrdení navrhovateľa a vykonal dokazovanie obsahom správ o krajine pôvodu, ktoré takýto záver potvrdzujú.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa, z ktorého vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že správny orgán poskytol iným žiadateľom o azyl z kábulskej provincie doplnkovú ochranu, sa nezakladá na pravde, nakoľko sa jedná o žiadateľov a z iných provincií ako kábulskej.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. júla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová